

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

De|| EXTREMA VNCTIO-||NE, ORDINE, ET MATRI-||MONIO.|| SINGVLIS LIBRIS
EX-||PLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

III. Refelluntur hæreticorum solutiones ad Scripturam citatam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54104)

TERTIO requirit, vt promissio gratiæ sit annexa, & quasi vestita symbolo, ita vt intelligatur dari gratia, cùm symbolum externum exhibetur, id quod Kemnitijs ponit contra Calvinistas, qui volunt Sacramenta esse symbola præteritæ, & iam olim acceptæ gratiæ. Id verò hoc loco habemus, vt patet, dicitur enim: *Vngentes eum in nomine Domini, & alleluabit eum Dominus, & si in peccatis fuerit, &c.* planè ad eum modum, quo dicitur de Baptismo, Marc. vlt. *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit.*

QUARTO requirit, vt illa promissio non sit cuiuslibet gratiæ, sed remissionis peccatorum: id verò expressè hîc habetur: *Si in peccatis fuerit, remittentur ei.*

QUINTO requirit, vt non sit tantùm promissio generalis, sed etiam applicetur in particulari ei, qui Sacramentum percipit. Et hoc etiam habemus; nam in particulari dicitur: *Vngentes eum, &c.*

CAPVT TERTIVM.

Refelluntur hæreticorum solutiones ad Scripturam citatam.

AD hoc argumentum quatuor solutiones ab hæreticis dari solent. PRIMÆ est, epistolam illam non esse Canonicam, nec à Spiritu Apostolico profectam. Ita Lutherus loco citato, cui assentitur Kemnitijs pag 113, vbi dicit hanc epistolam non esse tantæ auctoritatis, vt possit sine testimonijs Scripturæ Canonice, Sacramenta instituire. Et probat ex HERONYMO, qui annotauit in lib. de scriptoribus Ecclesiasticis in Iacobo, veteres iudicasse non esse epistolam illam à Iacobo Apostolo scriptam, & ex EVSEBIO lib. 3. hist. cap. 23. qui de illa sic ait: *Sciendum est vos vovete, id est, quod nota sit.*

At hæc PRIMÆ solutio est refugium miserorum. Nam omnes veteres, qui catalogos scripserunt sacrorum librorum, hanc epistolam cum ceteris numerarunt, vt patet ex Clemente can. vlt. Apostolorum, ex Innocentio I. epist. 3. & Gelasio I. in Concilio LXX. Episcoporum. ITEM ex Concilio Laodicensi, can. vlt. Carthaginensi III. can. 47. Florentino

tino

rino & Tridentino, sess. 4. DENIQUE ex Patribus, Origene hom. 7. in Iosue, Athanasio in synopsi, Epiphanio haresi 76. Hieronymo epist. ad Paulinum, Augustino lib. 2. doctrinae Christianae, cap. 8. Ruffino in symbolum, Isidoro lib. 6. etymolog. cap. 1. & Damasceno lib. 4. de fide, cap. 18. Quod si his tot, ac tantis auctoribus fides non habetur, concider auctoritas omnium aliorum librorum: nec enim aliunde scimus, qui libri sint Canonici, nisi ex traditione, & testimonio veterum Pontificum, Conciliorum, & Patrum, eorum praefectum, qui indicem texere voluerunt sacrorum librorum.

Neque vllum vnquam legi veterum, qui apertè scriberet, Iacobi epistolam non esse Canonicam. Nam Hieronymus, quem pro se Kemnitijs citat, dicit quidem quibusdam visam fuisse dubiae fidei epistolam, tamen temporis progressu obtinuisse auctoritatem. Eusebius autem dicit eam epistolam quorundam opinione esse adulterinam; tamen subiungit continuò: *Nos autem scimus in plurimis Ecclesijs publicè esse receptam.* Et certè plus apud nos valere debet publica Ecclesiarum auctoritas, quae teste Eusebio hanc epistolam recepit, vt Canonicam, quam obscura quorundam opinio, quae eodem teste Eusebio, eandem epistolam reiicit.

SECUNDA solutio est eiusdem Lutheri ibidem, qui sic ait: *Si esset Iacobi Apostoli, dicerem non licere Apostolo sua auctoritate Sacramentum instituere, id est, diuinam promissionem cum adiuncto signo dare, hoc enim ad Christum solum pertinebat.*

Hæc solutio longè deterior est superiore: audet enim Lutherus se Apostolo Iacobo opponere, & in faciem illi resistere, quasi apertè erranti, & sibi arroganti quod ei non conueniebat. At certè nec Iacobus sibi assumit quod Lutherus dicit: non enim ipse Sacramentum instituit, sed hortatur ad vsum Sacramenti instituti; & si id sibi assumeret, illi potius, quam Lutheri credendum esset. Nec enim fieri posset, vt tantus Apostolus post acceptum Spiritum sanctum, in re tam magna erraret: neque est simile de B. Petri errore; ille enim errauit exemplo, non doctrina, iste autem errasset in doctrina, & in ipsa Scriptura, quod fieri non potest. Quare si Iacobus diceret Sacramentum à se institutum; credere deberemus, id illi à Christo concessum singulari priuilegio, sed non est opus ad has angustias redigi.

TAR.

TERTIA solutio est eiusdem Lutheri ibidem, necnon Wiclefi, Philippi, Brentij, Caluini, & aliorum communis, quòd Iacobus loquatur de vnctione, qua utebantur eo tempore ad curandos morbos corporales. Et quidem Wiclefus putat loqui Apostolum de naturali curatione, & idèd memnisse olei, quia est naturaliter medicinale, & in illa regione abundat. Philippus existimat eum loqui de vnctione, quæ partim naturaliter, partim etiam dono diuino curabat: unde dicit Abraham, Isaac, Iacob, Isaiam, & ceteros Prophetas fuisse professionem medicos, & habuisse notissimas herbarum, & aliorum medicamentorum naturas; & simul etiam ornatos dono miraculorum. Lutherus tamen, Caluinus, Brentius, & Kemnitius simpliciter Apostolū exponunt de curatione ex dono Dei, proinde dicunt non magis fuisse Sacramētum istam vnctionem, quàm fuerit Probatia piscina, vel lutum eam sputo, vel aqua Siloe, &c. nunc autem quando donum illud cessauit, non modò vnctionem non esse Sacramentum, sed etiam esse rem inutilem, & superstitionem.

Argumenta eorum sunt tria. **PRIMUM**, quia Iacobus ex Marci Euangelio accepit, quod docet de vnctione olei: Marcus autem de vnctione illa loquitur, quam adhibebant qui habuerunt donum curationum.

SECUNDUM, quia Iacobus utitur vocibus quæ ad corporalem sanitatem pertinent, nimirum ἐγείρω, & ἰάομαι.

TERTIUM, quia Iacobus tantū loquitur ad homines sui temporis, quando durabat gratia sanitarum. Idque patet ex eo, quod non addidit aliquam particulam, qua significaret, hunc ritum propagandum esse ad posteros, sicut Scripturæ faciunt, cum loquuntur de veris Sacramentis, vt de Baptismo Matth. vlt. *Ecce ego vobiscum sum usque ad mundi consummationem.* Et de Eucharistia 1. Corinth. ii. *Quotiescunque manducabitis panem hunc, & calicem bibetis, mortem Domini annuntiabitis donec veniat.*

Sed his argumentis nos longè plura, & meliora possumus opponere. Ac **PRIMUM**, quod non loquatur de naturali curatione, & simul quòd Prophetæ non consueuerint curare more medicorum, contra Wiclefum, & Philippū facile probari potest. **PRIMO**, quia etsi oleum sit medicinale tamen nō est medicinale ad curā. Los quosuis morbos, imò verò plurimis,

rimis,

rimis, aut nihil proderit, aut etiam oberit. Apostolus autem generatim iubet, vt ægroti vngantur oleo.

DEINDE Prophetæ & Apostoli, vt plurimum rebus noxiis natura sua, aut certè non salutaribus utebantur, vt curarent, vt nimirum omnes intelligerent, Dei miraculo illa fieri, non vitibus naturæ. Sic Moyles æneum serpentem erexit, vt eius aspectu curarentur læsi à serpentibus. Sic Heli factus aqua Iordanis curauit lepram Naaman Syri. Sic Isaias massa ex viscis curauit vlcus Ezechia, quæ medicina contraria erat curationi illius morbi, vt Hieronymus notat ex sententiâ Hebræorum in commentario ad cap. 38. Isaiæ. Sic Dominus luto & sputo, cæcum natum. Sic Petrus vmbra corporis sui; sic Paulus sudariis, & semicinctiis.

ACCEDIT, quòd si vsu fuissent ordinariè rebus vtilibus ad curandum, ipsi sibi fidem abrogassent, & Dei donum obscurassent.

Quod autem nec loquatur Iacobus de vñctione quæ sanaret corpus ex dono miraculorum, sed quæ sanaret animam, & aliquando etiam corpus, virtute Sacramentali, contra Luthærum, Calvinum, & alios, probatur ex singulis vocibus huius loci. PRIMO: *Infirmatur*, inquit, *quis in vobis*. At si de miraculis ageret, generalius loqueretur: non enim solùm consuleret iis qui decumbunt, grauari periculoso aliquo morbo, vt facit, sed etiam cæcis, surdis, claudis, aliisque miseris hominibus, qui non decumbunt, nec de vita periclitantur, & tamen egent curatione.

SECUNDO: *Inducat*, inquit, *presbyteros*. At si de miraculo ageret, diceret potius, Inducat Prophetas, aut alios, qui donum habent curationum: nec enim soli, aut omnes presbyterietiam tunc habebant donum curandi. Neque refert, quod per presbyteros nolunt aduersarij significari sacerdotes, sed seniores; nam nec seniores omnes habebant donum curationis, non enim illud donum erat alligatum ætati, aut dignitati, vt patet ex Paulo, Rom. 12. 1. Cor. 12. & Ephes. 4. PRÆTERTEREA non est probabile Apostolum iussisse fidelibus, vt miracula quaerent, signa enim infidelium sunt, non fidelium, 1. Corinth. 14.

TERTIO: *Orent*, inquit, *super eum, vngentes eum oleo*. At si de miraculis ageret, non præscriberet Iacobus materiam:

riam : qui enim donum habet curationis, adhibet quod Deus illi inspirat, nec potest alligari certæ alicui rei virtus miraculorum. Id quod satis patet ex diuinis literis & exemplis omnium Sanctorum : Sed, inquit Calvinus, *utile fuit præscribere oleum, ut esset signum, miraculum fieri non viribus hominū, sed potentia Spiritus sancti : constat enim oleo significari Spiritum sanctum.* At etiam aqua significat Spiritum sanctum. Et præterea, si illa esset caussa, cur præscribatur oleum, debuisset id seruari in omni curatione, & in excitatione mortuorum maximè. Nusquam autem legimus inunctos fuisse mortuos, cum excitandi erant.

QUARTO: *Et oratio, inquit, fidei saluabit infirmum, & alleuabit eum Dominus.* Hæc sanè absoluta promissio est, proinde referri non potest præcipuè ad corporalem sanitatē. Nam aut semper sanati fuissent ægroti illi, qui vngebantur, vt Iacobus præscribit, aut non semper : si semper, ergo nulli fuissent mortui Apostolorum tempore, nisi illi, qui Iacobo non obediuissent, qui paucissimi fuissent. ET præterea sanitas, corporalis, quia non semper utilis est animæ, non etiam semper obtinetur à Deo, quicumque sit, qui oret, etiam si donum habeat curationis. Quare non semper sanabantur qui vngebantur; ergo vel falsa est absoluta illa promissio Iacobi, quod fieri non potest, aut quod verissimum est, ad animam præcipuè, & absolutè referenda est.

QUINTO: *Et si in peccatis fuerit, dimittentur ei.* Hæc verò particula tam expressè ad animam pertinet, vt non sit locus tergiuersationi. Donum autem curationis, vt sæpe diximus, ad corpus refertur.

SEXTO, omnia alia quæ habentur in illa epistola, siue ante hunc locum, siue postea, non ad eos solos pertinent, qui tunc viuebant, sed etiam ad nos, qui postea futuri eramus, vt patet ex illis præcedentibus: *Patientes estote, & Confirmate corda vestra. & Nolite iurare. & Tristatur quis in vobis? oret, & quo animo est? psallat.* Item ex illis immediatè sequentibus: *Confitemini alterutrum peccata vestra, & orate pro inuicem, vt saluemini.* Hæc omnia sine dubio ad nos etiam pertinent: igitur etiam illa, quæ eodem tenore verborum in medio posita sunt: *Infirmatur quis in vobis, &c.* ad nos pertinent. Quare non agitur de dono curationis, quod est rarissim.

rarissim.

rarissimum, & non semper haberi potest, sed de Sacramento, quod semper durat, & facile à quolibet haberi potest.

Neque argumenta ipsorum contra allata conuincunt. Ad PRIMVM RESPONDEO, non esse eandem vñctionem Marc. 6. & Iacob. 5. nisi eo modo, quo dicuntur idem figura, & figuratum: Quantum enim interest, inter lotionem cæci nati in aqua Siloë, quæ fuit figura Baptismi, Ioannis 9. & ipsum Baptismum ex aqua, & Spiritu sancto, Ioan. 3. tantum inter has duas vñctiones. Vnde etiam videmus Marc. 6. nullam fieri mentionem verborum, nec promissionis spiritualis, quæ ad Sacramentum necessariò requiruntur: vtrumque autem expressè habetur Iacob. 5.

Si quis autem defendere velit Marc. 6. tractari de ipso Sacramento Vñctionis extremæ, dicere potest, Marcum non omnia expressisse, sed quæ illi desunt, ex Iacobo esse petenda. Sæpè enim in scriptoribus sanctis id necessariò faciendū est, vt quod vnus omittit, petatur ab alio.

Ad SECUNDVM argumentum, quod totum grammaticale est, & idèd satis aptè conuenit Kemnitio, RESPONDEO, in primis nos non negare, quin Extrema vñctio interdum adferat corporalem sanitatem, & idèd Iacobum aliqua verba ponere potuisse, quæ ad sanitatem corporalem pertineant. Interim tamen, sicut illa duo, Kemnitij opinione, ad corporis sanitatem pertinent: sic etiam integra sententia est, quæ citra omnem controuersiam refertur ad animæ salutem, mirum illud: *Si in peccatus fuerit, remittentur ei.*

Dico SECUNDO illa verba duo, hoc loco non ad corpus, sed animam præcipuè pertinere. Nam etsi ἐγείρω proprie significat excitare, & eleuare, quod ad corpus pertinet, tamen per metaphoram Scripturæ sanctæ familiarem, significat etiam pellere mœrorem, tristitiam, negligentiam, soporem, & desidiam animi. Hinc sunt illa Apostoli Rom. 13. *Hora est iam nos de somno surgere.* ἐγερθηνα. Ephes. 5. *Surge, qui dormis, &c.* Et illud Luc. 3. *Potens est Deus de lapidibus istis excitare filios Abrahamæ.* Et illud 1. Pet. 3. *Excito synceram vestram mentem.* Hoc autè loco: *Alleuabit eum Dominus,* significat liberationem à quodam torpore, mœrore, anxietate; quæ propinquos morti valde deprimere, & grauare solet, vt non facile possint mentem ad Deum attollere,

Alie-

Alterum illud verbum ἰάω, non ponitur à Iacobo in ea sententia, vbi agit de Sacramento Vñctionis, sed infra cūm ait: *Orate pro invicem, ut saluemini*, ibi enim est, ἰασθητε, quocirca ineptè à Kemnitio trahitur ad propositum huius loci. Et P R A E T E R E A illa etiam vox hoc loco accipitur pro salute animæ, vt patet ex præcedentibus. Et ne miretur Kemnitius, si verbum medicinale vsurpetur pro sanitate animæ, cogitet in Scripturis millies haberi hanc vocem in hoc sensu. Psal. 146. *Qui sanat contritos corde.* Matth. 13. *Ne fortè conuertantur, et sanem eos.* pro quo Marcus habet cap. 4. *Et dimittantur eis peccata.* Et 1. Petri 2. *Cuius liuore sanati estis.*

Ad T E R T I V M dico, necessarium quidem esse, vt Sacramenta manent, quamdiu Ecclesia manet, sed non esse necesse, vt ad hoc significandum ponatur in Scriptura, verbum aliquod denotans perpetuitatem. Nam de Baptismo nusquam exstat eiusmodi verbum, nec obstat: *Ecce ego vobiscum sum.* nam potuit Christus nobiscum esse, etiamsi Baptismum instituisset solum ad vnum diem duraturum. Cognoscimus autem euidenter, vñctionem, de qua loquitur Iacobus, semper duraturam, tum quia infirmi, presbyteri, orationes, remissio peccatorum, & cetera, quæ Iacobus nominauit, semper mansura sunt in Ecclesia; tum etiam quia hæctenus semper in Ecclesia fuit ista consuetudo vngendi infirmos.

Q U A R T A solutio eiusdem Lutheri, Kemnitij; & Caluini est, qui affirmant locum istum nihil pro nobis facere, quod aliud omninò fuerit ritus vngendi tempore Iacobi, aliud nostro tempore. Id quod his argumentis probant. P R I M O, quia Iacobus iubet inungi quoslibet infirmos, nos autem solum inungimus homines semimortuos. Vnde apud nos verè est Vñctio extrema, quia datur morientibus, Iacobus autem noluit esse extremam, quia dari voluit iis, qui sanandi erant.

R E S P O N D E O, inungit Ecclesia eos, qui de vita periclitantur: tunc enim quærenda sunt remedia supernaturalia, quando nulla spes amplius est in naturalibus. Et quamuis inungantur ægroti vt sanentur, si id expedit æternæ saluti tamè rectè dicitur extrema, quia est vltima respectu vñctionū, quas in aliis Sacramentis percipimus, in Baptismo, Confirmatione, & Ordinatione.

Et hoc idem voluisse Iacobum, patet PRIMO ex illis verbis ἐγερῶ, ὁ κἀμνοντα. Nam excitare, & alleuare proprie iis conuenit, qui decumbunt valdè oppressi, & grauati, & κἀμνοντα significat deficere, & etiam mori, vnde etiam κἀμνοντες dicuntur mortui. SECUNDO idem patet ex eo, quod ait: *Adducat presbyteros.* Nam si non decumberet, posset ipse ire ad presbyteros: & etiam si decumberet, sed non adeò grauer, non oporteret adduci presbyteros. Alioqui enim si ob quemlibet morbum deberent presbyteri excurrere ad aegrotos, nunquam domi manerent, est enim infinitus numerus aegrotorum. DENIQUE non est credibile voluisse Iacobum, vt ad remedia supernaturalia Christiani recurrerent, quando facile possent naturalibus medicamentis curari. Adde VLTIMO hunc locum mirè pugnare cum aduersariis ex ipsorum sententia. Nam si iubet Apostolus omnes aegrotos iungi, quare ipsi nullum inungunt?

SECUNDO probant, quia Iacobus iubet aduocari seniores Ecclesiae, nos autem non multos, sed vnum vocamus, & eum sacerdotem.

RESPONDEO, nomen presbyteri, seu seniores in Testamento nouo ferè vbique accipi pro ministro Ecclesiastico, & Iacobum non tam de numero, quàm de qualitate fuisse sollicitum. Quemadmodum enim cum dicimus, confitenda esse peccata sacerdotibus, non intelligimus confitenda esse multis, sed vni: Nec tamen interim negamus, bonum esse, vt multi veniant, sicut in quibusdam locis fieri solet.

TERTIO probat Calvinus, quia Iacobus oleo simplici vult inungi aegrotos: nunc autem adhibetur oleum benedictum. Addit Kemnitijs, Iacobum non præcepisse in qua parte vngi debeat aegrotus, nunc autem determinari certa membra.

RESPONDEO, Iacobum alloqui infirmos hoc loco, non sacerdotes: scire autem quale debeat esse oleum, & in qua parte sit adhibendum, ad infirmum non pertinet, sed ad sacerdotem. Satis PRAETEREA nobis esse debet, quod Iacobus non negat oleum esse prius benedicendum, neque negat eas partes inungendas, quæ modò vnguntur in Ecclesia; quocirca non pugnant eius verba cum Ecclesiae consuetudine, sed con-

contra potius Ecclesiæ consuetudo explicat verba Iacobi. ADDE, quod Beda in cap. 5. Iacobi, dicit significari oleum benedictum per illa verba: *Vngentes oleo in nomine Domini.*

QUARTO probant Lutherus, Calvinus, & alij, quia Iacobus tribuit hunc effectum orationi fidei: *Oratio, inquit, fidei saluabit infirmum.* Ex quo Lutherus colligit, vnctionem apud Iacobum non esse Sacramentum, nec eandem cum nostra: nam Sacramenta, & nostra etiam vnctio, non pendent à fide Ministri. Calvinus autem, & Kemnitius, ea ratione colligunt non esse eandem vnctionem cum nostra, quia Iacobus totum effectum tribuit orationi; nos autem totum ferè tribuimus vnctioni, cum dicimus: *Per hanc sacram vnctionem, &c.*

RESPONDEO ad consequentiam Lutheri, orationem fidei dici hoc loco, non quæ requirat necessariò fidem Ministri, sed quia est oratio dictata à fide, & sola fide intelligitur, quomodo verbum Sacramentale, quod cum elemento facit Sacramentum, Augustinus vocat verbum fidei, & dicit operari, non quia dicitur, sed quia creditur, tractat. 80. in Ioan. ADDE, quod etiam miracula non semper necessariò pendent à fide. Narrat enim Epiphanius hæres. 30. quendam Iosephum Iudæum miracula fecisse per aquam benedictam signo crucis, etiam si ipse non crederet: miracula enim sæpe operatur sola Christi inuocatio. Itaque si esset verum quod Lutherus assumit, non posset ostendi Iacobum agere de Sacramento, quod nos dicimus; nec de miraculo, quod Lutherus dicit.

Ad consequentiam Caluini, & Kemnitij, RESPONDEO, orationem fidei, quæ infirmum saluat, non excludere operationem vnctionis, immò potius includere. Hæc enim est oratio fidei: *Per hanc sacram vnctionem, & suam piissimam misericordiam indulgeat tibi Deus, &c.* Sicut cum quis aliquid à Deo petit per Christi passionem sibi dari; si oratio illa impetrat, oratio dicitur illum saluare, sed non sine Christi passione. ADDE etiam, quod licet in illa oratione fidei nulla fieret mentio vnctionis, adhuc nihil aduersarij obtinerent. Nam etiam in aliis Sacramentis sæpe tribuitur effectus vni parti ipsius Sacramenti, cum tamen constet eam partem non operari sine alia. Tit. 3. *Saluos nos fecit per lauacrum.* Actor. 8. *Cum videret Simon, quia per manus impo-*

sionem Apostolorum daretur Spiritus sanctus, &c. & examen antea dixerat Lucas, Apostolos orasse pro Samaritanis, vt acciperent Spiritum sanctum.

QVINTO probat Calvinus ex testimoniis nostrorum. Nam Sigibertus in Chronico scribit, hanc vñctionem ab Innocentio I. institutam; non igitur illa est, de qua loquitur Iacobus. Sed Kemnitius pag. 1135. magis audacter scribit, vñctionem infirmorum sine dono institutam à Felice IV. circa annum Domini D. XXVIII. nec dignatur vel vnum testem adhibere huius suæ narrationis.

RESPONDEO, mendacium Kemnitij satis refelli à Caluino. Nam Innocentius I. præcessit Felicem IV. annis centum, & amplius. Sed nec in vita, nec in scriptis Felicis IV. aliquid habetur de vñctione infirmorum. Habetur quidem aliquid de vñctione altarium, & basilicarum, dum consecratur, in epist. 1. huius Pontificis, at de vñctione infirmorum nihil. Sed Kemnitio licet vocare ea quæ non sunt, tanquam ea quæ sunt. Nisi fortè id acceperit Kemnitius ex supplemento Chronicorum Philippi Bergomensis: is enim scribit Felicem Papam monuisse, vt seruaretur doctrina S. Iacobi de inungendis morituris. Sed quid hoc aduersus Catholicos? immò cur non pro illis potius?

Ad Calvinum autem RESPONDEO, Sigibertum referre iisdem verbis id quod habetur in ipsa Innocentij epist. 1. cap. 8 quo loco dicit quidem Innocentius vñctionem infirmorum, de qua loquitur Iacobus, esse Sacramentum, sed à se institutum non dicit, immò contrarium disertis verbis dicit, dum Iacobi testimonium profert, & dum Sacramentum appellat, & dum respondet ad quæstionem sibi propositam circa hoc Sacramentum ab Episcopo Eugubino.

CAPVT QVARTVM.

Probat ex traditione veterum, vñctionem infirmorum esse Sacramentum.

AM SECUNDO loco probanda est veritas ex testimoniis Pontificum, Conciliorum, Patrum, aliorumque auctorum. Ac PRIMVM ex Pontificibus habemus PRIMO Innocentium I. qui disertis